

се обърна и ги сгълча съ дрезгавия си гласъ. Децата се умълчаха, но тъй като болниятъ не отваряше очи, жената пакъ заплака. Заплакаха пакъ и децата.]

Дафинъ се отдръпна отъ прозореца, отиде две-три крачки настрана и седна. Като слушаше още детския плачъ задъ себе си, той погледна къмъ небето, видѣ две-три звезди, следъ туй отпусна глава на ржката си. И усѣти, че очитѣ му се наливатъ и една сълза потече по бузата му.

На сутринята, още по хлада и росата, той застана предъ вратата на кжщата. Жената излѣзе, видѣ го и Дафинъ разбра, че се уплаши, както се плашеха всички, които го виждаха.

— Какво искашъ? — каза следъ малко, като го взе за просекъ. — Нѣмаме хлѣбъ. Нищо не мога ти дѣ.

Дафинъ се сними, помжчи се да се усмихне, та, брадясалъ и почернѣлъ, какъвто бѣше, да не изглежда тъй страшенъ.

— Стопанина ми е боленъ, — продължи жената. — Цѣла сюрія деца сж на главата ми, та не знамъ какво ще правя. Беднотията ний си я знаемъ, ама баремъ да сме здрави, а то сега... Грѣхъ не грѣхъ, ще те върна да си идешъ. Нѣмаме нищо...

— Азъ мога да ви поработя, — каза Дафинъ. — Азъ съмъ ратай чилиакъ, слугувалъ съмъ